

М. Коевска

С Ч А С Т Н А

С Р Ъ Щ А

*Едно денонощје въ стара
планина*

(Епизодъ)

Горска сиѣвь

(Съврѣменна).

Н А Р Я Д И Л Ъ

Единъ младъ хжигъ В. А. П.

Въ честь на подчиненити Туреко-австрійски народности.

Врѣмя иди, врѣмя бѣжи,
Вѣкове ся крилати,
Полза има кой можи
Съ разумъ да ся захвати.
„Гор. Пжт.“

Врѣмя иди, врѣмя бѣжи,
Вѣкове ся крилати,
Нашый народъ въ робство
лѣжи,
Животъ му ся прѣкрати!
В. А. П.

Дата жално тѣй да плача.
Лъву сърдша да раздира.

Българія скокна вече,
Турска кръвь да пролива!
Драга мила ти, свободо!
Осмѣли ни ти сърдцата,
Възбуди ни ти душата;
— Далечъ отъ насъ ти
незголо!
В. А. П.

Всесилная с Богиньо!
Огря вече нашя майка!
Дрѣвна бѣдна сиротиньо!
— Въ робство вече нече
вайка!
В. А. П.